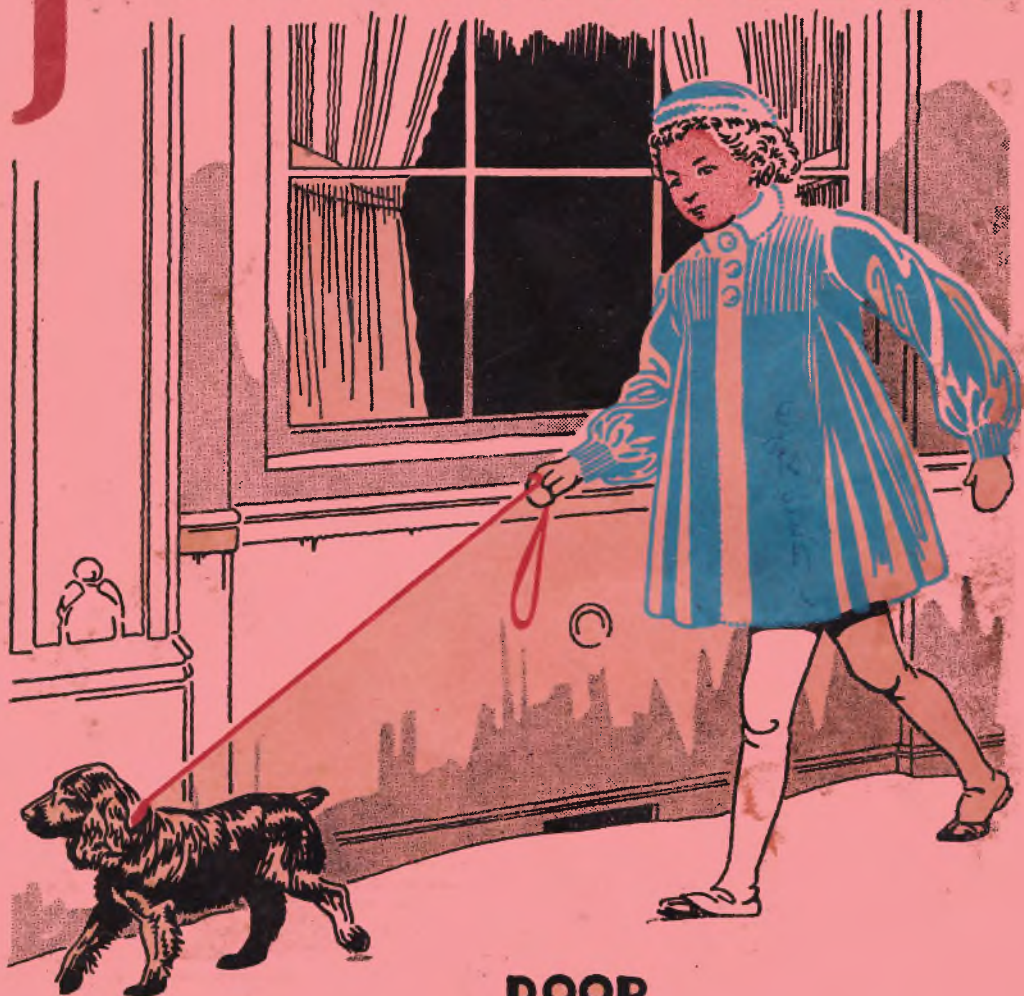

JOEP MAAKT EEN KERSTWANDELING

DOOR

G. VAN LOO-BOS

N.V. DRUKKERIJ EDECEA - HOORN

**JOEP
MAAKT EEN
KERSTWANDELING**

DOOR

G. VAN LOO-BOS

UITGAVE N.V. DRUKKERIJ EDECEA HOORN

Om de grote tafel zaten ze. Willy, Bep, Greetje en Nelly, de vier vriendinnen.

Het was Kerstvacantie.

Even voor de vakantie was Greetje jarig geweest en nu werd het feest nog eens gevierd met de schoolvriendinnen. Eerst hadden ze elkaar gezellig zitten vertellen wat ze allemaal met Sint Nicolaas hadden gekregen en toen was Greetje aan de beurt om al de cadeaux van haar verjaardag op te noemen.

„Nu weten jullie àlles wat ik heb gekregen”, zei Greetje, „op één ding na en dat moeten jullie eens raden.”

Toen de vriendinnen niet gauw wat opnoemden zei ze 'n beetje ongeduldig: „Waarom zeggen jullie niets?”

Ze had met moeite het geheim bewaard tot deze middag en vond het niet prettig, dat de drie vriendinnen nu niet druk aan het raden gingen.

„Je hebt al zoveel”, zuchtte Bep, „ik weet heus niet wat ik raden moet.”

„Ik zal je helpen”, ging Greetje verder. „’t Is zwart, heeft bruine ogen en lang zwart haar.”

„Een pop, die slapen kan”, raadde Bep, maar Greetje zei echt snibbig: „Kind, die heb ik al lang.”

„Een poesje, net als verleden jaar”, raadde Willy, die Greetje weer graag in een goed humeur wilde brengen.

„Ook mis, het is nog véél leuker”, zei Greetje, die er plezier in begon te krijgen dat de vriendinnen het niet konden raden.

„Véél leuker dan Moortje is, kan niet”, verdedigde Willy haar kleine zwarte kat.

„Nu dan, toen ik op de avond van mijn verjaardag even boven op mijn kamertje was geweest en weer in de huiskamer terugkwam, stond daar een mandje met een grijs matrasje er in en daarop een hondje”, vertelde Greetje.

„Mogen wij het zien?” vroegen Willy en Bep tegelijk.

„Ja, natuurlijk. Hij is niet zo erg klein, hij is al vier of vijf maanden, ’zegt vader. Toch slaapt hij nog veel, hoor.”

„Heeft hij al een naam”, vroeg Nelly, zodra ze om de hondenmand geknield zaten.

„Ja, hij heet Joep, die naam heeft vader ver-

zonnen", zei Greetje, tevreden, dat haar vriendinnen Joep zo bewonderden.

En alsof ze dáárdor haar cadeaux nog belang-

„Hij heet Joep”.

rijker maakte, zei ze: „Verbeeld je, Wimke Verdoorn heeft met Sint Nicolaas maar één chocoladefletter gekregen, weinig, hè?”

„Dan heeft ze toch een fijne grote letter gehad,

een W", zei Bep op een toon, alsof ze Wimke Verdoorn moest verdedigen.

„Of een V", wierp Greetje tegen. „Ik vind Wimke ook een rare naam voor een meisje.”

„Wat heeft dat er nou mee te maken,” zei Bep en nu werd ze werkelijk boos op Greetje.

Wimke Verdoorn was een meisje, dat op dezelfde school ging als Greetje en haar vriendinnen.

„Haar moeder is weduwe en kan haar dus niet zo veel geven”, zei Nelly nu.

„Weet je wat we doen moesten? Laten we allemaal wat van onze cadeautjes geven om een kerstpakket voor Wimke te maken”, stelde Bep voor.

„Hè ja, hè ja”, vielen Willy en Nelly dadelijk bij maar omdat Greetje niets zei, vroeg Bep aan haar: „Je doet toch ook mee?”

Nu durfde Greetje niet te weigeren en zacht antwoordde ze: „O, jawel”, hoewel ze er helemaal geen zin in had. Ze vond het erg prettig zelf veel te krijgen, maar nòg prettiger om over het gekregene te praten met haar vriendinnen, doch ze wilde liefst alles zelf houden.

Om toch nog iets te zeggen ging ze verder: „Wimke had een jurk aan, die ze nog nòóit aanhad en toch was het geen nieuwe. Die heeft ze zeker gekregen van de een of andere mevrouw, waar haar moeder voor werkt.”

„Dat lijkt me wel naar”, meende Willy, „maar dat kan Wimke toch niet helpen.”

Bep werd nu echt nijdig en zei: „Ze zal het zelf óók niet prettig vinden, maar daar zal haar moeder ook niets aan kunnen veranderen.”

Greetje bemerkte wel, dat ze voor het onderwerp Wimke en haar oude jurk geen belangstelling kon wekken en daarom trachtte ze handig het gesprek af te leiden door te zeggen: „Nu weten jullie nog niet eens wat oma mij met Sint Nicolaas heeft gestuurd.”

Toen Greetje ook al diè heerlijkheden had opgenoemd, besloot ze: „En nu mag ik nog naar mijn tante toe. Die was ziek met Sint Nicolaas en ik mag samen met haar nog iets kopen, dat ik graag wil hebben.”

„Wéét je dan heus nog iets te verzinnen, dat je graag wil hebben?” vroeg Bep verbaasd.

En toen zaten ze alle vier te bedenken wát Greetje nog zou kunnen kiezen. Ze praatten door elkaar en Bep zowel als Nelly gaven allerlei raadgevingen wat Greetje nog aan tante zou kunnen vragen.

Over Wimke Verdoorn werd niet meer gesproken en Greetje was er blij om, daar de vriendinnen nu ook niet meer over het plan begonnen om Wimke wat te sturen.

's Avonds, toen de vriendinnen aan tafel zaten —

ze mochten blijven eten van Greetjes moeder — werd Greetje even onrustig. Haar vader las uit de Bijbel: „Verkoopt wat gij hebt..... geef het de armen en volg Mij”, en eerbiedig luisterden de meisjes.

Greetje voelde zich kleuren, 't was of haar wangen gloeiend prikten en de vriendinnen háár aankeken. Maar zodra vader gedankt had, duwde ze dat nare gevoel weg en vroeg: „Moeten jullie nog even Joep zien?”

Na nog even in de keuken bij Joeps mand gestoeid te hebben vertrokken de vriendinnen.

Nadat Greetje haar avondgebed had gedaan, wilde ze gaan slapen. Maar dat lukte niet gauw, 't was niet zo prettig geweest als ze zich had voorgesteld.

Hoe dat kwam?

Een paar dagen later stond Greetje met tante in een grote speelgoedwinkel.

Er was zoveel om naar te kijken, dingen die je niet wilde kopen, maar die toch leuk waren om te zien. Poppen, 'n badkamer voor een pop, 'n heuse theetafel met een servies. Zou ze die nemen? Of nee, die kleine rode auto met echte luchtbanden, die vond ze nog mooier. Greetje had geen ogen genoeg.

Er waren ook poppen als boeren en boerinnen gekleed. Tante liet haar maar kijken en besloot nog maar niet tot kopen over te gaan toen Greetje zei, dat ze nú wist wat ze wilde hebben. Want het volgende ogenblik zag Greetje iets, dat ze nog mooier vond en nóg liever had. Maar eindelijk had ze toch iets uitgezocht. 't Was de mooie rode auto. Ze wist zeker, dat niemand van de vriendinnen zo iets had. Even maakte tante bezwaar. „Ben je niet te groot voor zo'n stuk speelgoed, Greetje?”

Maar toen de winkeljuffrouw zei, dat nog wel grotere meisjes zo'n autotje hadden, besloot tante aan Greetje die auto dan maar te geven. Ze stonden echter nog maar net buiten of Greetje wilde terug, want in de étalage zag ze een rose wieg staan met een echte babypop er in.

„Ik ben toch wel wat te groot voor een auto”, vond ze nu opeens.

Even werd tante boos, maar Greetje kreeg toch haar zin.

Tante praatte nog een ogenblik met de winkeljuffrouw over die kleine, lastige nicht, maar de winkeljuffrouw lachte maar wat. Greet was al naar buiten gelopen en ze zag twee arme kinderen, die hunkerend keken naar al het moois in de étalage. Greetje zag hoe de kinderen naar haar keken en ze voelde zich best tevreden, dat zij Greetje van Dam was en dat zij van haar tante al dat moois had gekregen.

Tante zag de beide meisjes net weggaan, terwijl zij de winkel uitkwam. Toen zij wat over die kinderen vroeg, gaf Greetje geen antwoord en al gauw dacht ze helemaal niet meer aan die arme meisjes voor de speelgoedwinkel. Terwijl Greetje alleen maar dacht hoe heerlijk het was, dat ze weer nieuw speelgoed had gekregen en zich afvroeg wat Willy, Bep en Nel wel zouden zeggen, liep tante er

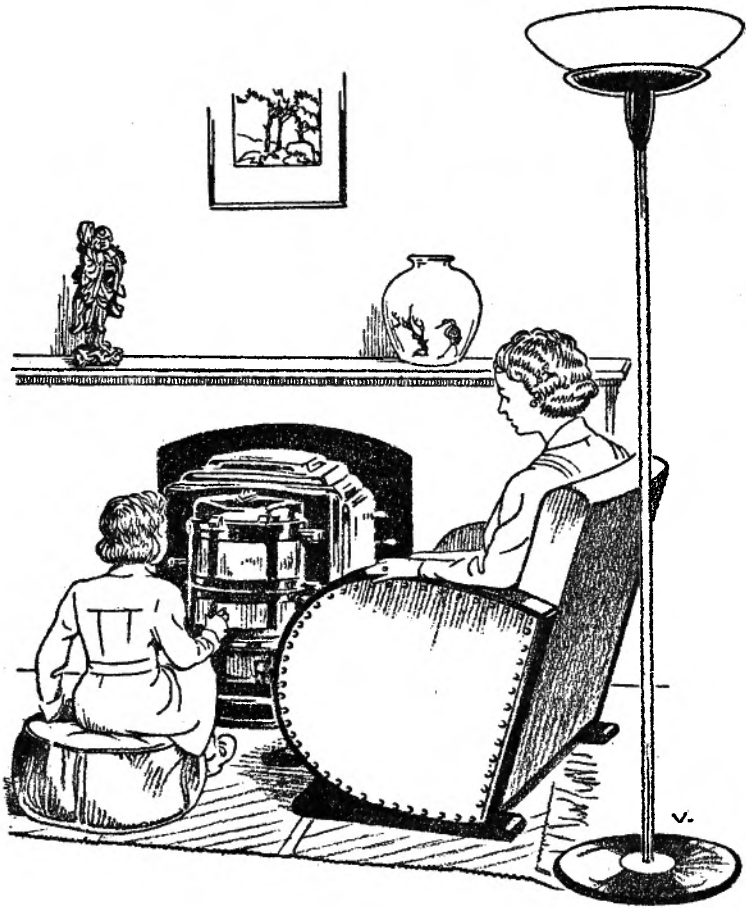
over te denken hoe zij haar kleine nicht eens op haar grote fouten kon wijzen.

Die avond had tante voor het eerst daartoe gelegenheid. Greetje mocht blijven slapen en 's avonds bij de haard vertelde tante dan een groot verhaal.

„Vanavond heb ik eigenlijk een ècht verhaal”, begon tante, zodra ze voor de haard zaten. „Maar het is niet zo'n vrolijke vertelling. Het gaat over een meisje, dat, net zoals jij, graag bij de haard of bij de kachel zat en daar naar mooie verhalen luisterde. Maar er was bij dat meisje thuis vaak geen vuur in de kachel, dus de geschiedenis is misschien voor jou niet prettig om te horen.”

„Hè ja, tante, die moet u wel vertellen; wat echt gebeurd is vind ik juist het mooist.”

„Ik was laatst in een nauw straatje, waar het al heel vroeg donker is. De nummers van de huisjes waren ook nog vuil en gehavend, zodat ik ze dan ook niet kon lezen. Eindelijk vond ik toch het huis, dat ik zocht. Ik belde aan en een meisje, net zo groot als jij bent, deed me open. In de kamer zat een vrouw met een klein kindje op haar schoot en er speelden ook nog een paar kinderen op de vloer. De moeder van het meisje, dat mij opendeed, had met kokend water haar been gebrand. Ik had van den wijkdominee gehoord, dat in dat gezin hulp dringend nodig was. Zodra ik in de kamer was

„Ik was laatst in een nauw straatje.....”

nam Jansje, zo heette het meisje, het kleine kindje van haar moeder over en voerde het vlug en handig een bord pap. Toen legde ze het kindje in een bedje en ging aan tafel zitten naaien. Jansje deed een heleboel in het huishouden, want er waren zeven kinderen."

„Zeven?" vroeg Greetje. „Ook niet leuk, als je alles met z'n zevenen moet delen."

Tante deed of ze het onvriendelijke niet hoorde en zei alleen: „Er wàs niets te delen, Greetje. De kinderen speelden met wat lege garenklosjes en méér was er niet."

Tante vertelde door, van Jansje, die op de Zondagsschool was. Ze vertelde hoe het voor Jansje elke Zondag feest was en hoe lief ze den Heiland had.

Greetje was eigenlijk blij toen tante ophield met vertellen.

„'t Wordt bedtijd, Greetje, maar morgenavond vertel ik verder."

Maar de rest van dat verhaal hoorde Greetje niet, want de andere morgen vroeg Greetje aan tante of ze naar huis mocht.

Iets begreep tante wel van Greetjes onrust, maar ze vroeg niets. Pas toen zij haar nichtje thuisgebracht had en weer wegging, vroeg tante: „Je moest toch eens zien, Greetje, of je niet wat speelgoed kunt

missen voor die arme vriendjes en vriendinnetjes van mij."

Doch Greetje gaf daarop geen antwoord en mompelde maar wat van: „Dag tante, dank u wel voor de prettige dagen."

Maar o, wat duurde die vacantiedag lang. Ze hoefde niet te leren en ze wilde niet spelen. 's Morgens ging het nog, toen had ze alle aandacht voor de nieuwe wieg, maar 's middags zat ze lui in vaders stoel. Toen moest ze wel denken aan al het gebeurde van de laatste dagen. Hoe zou het zijn als je geen warme kleren had en geen speelgoed?

Greetje kon het zich niet eens voorstellen. Zij had zóveel, veel meer dan zij nodig had. En er kwamen telkens mooie nieuwe dingen bij. Ja, het zou toch wel erg mooi van haar zijn als ze nu eens wat weggaf voor Jansje. Er lag misschien wel iets, dat ze niet gebruiken kon. Ze zou het straks aan moeder vragen, maar éérst zou ze zien of er werkelijk iets was, dat haar helemaal niet meer kon schelen. Ze moest zeker weten of ze wel wat weg wilde geven. Ze zou maar dadelijk in de kasten gaan zoeken.

En ja, er waren verschillende dingen bij, waar ze in geen jaar naar omgekeken had. Maar nu ze er

over dacht om het weg te geven, wist ze weer, dat ze liever alles wilde houden. Nee, het ging niet, het was haar onmogelijk.

Maar wat zou tante dan zeggen? Want dat tante er weer over zou beginnen, dat wist Greetje wel. Nee, ze moest iets geven, ze durfde het niet te laten.

Eindelijk, tussen allerlei plakboeken en platen, vond ze een klein, oud popje. Een kapotte neus, één been en aan elke hand maar twee vingertjes.

Ja, dat zou ze geven, zodra tante weer kwam. En nu ze toch bezig was zou ze ook iets zoeken om aan Wimke Verdoorn te geven, dan zouden de vriendinnen ook tevreden zijn.

Toen ze voor Wimke een heel oud leesboekje had gevonden, legde ze het op een stoel in de hoek. Ziezo, nu zouden moeder en tante toch zeker heel blij zijn met het besluit van Greetje om wat weg te geven.

Maar toen ze naar de pop en het boek keek, was ze daarvan toch niet zo heel zeker meer. Ze raakte zelfs lelijk uit haar humeur. Soms was ze boos op zichzelf, dat ze niet iets beters had uitgezocht en dan weer zei ze: „Maar ik hoef toch niets te geven, het is dus goed als ik geef wat ik missen wil.”

Wat hoopte Greetje, dat tante niet te gauw zou komen om haar aan die arme kinderen te herinneren!

Met vader en moeder was Greetje de eerste Kerstdag naar de kerk geweest en nu, de tweede Kerstdag, was het feest van de Zondagsschool.

En toch was Greetje helemaal niet blij en heelemaal niet gelukkig. 't Was diep in haar hartje net of het Kerstfeest niet voor haar was.

Wel had ze al de Kerstliederen meegezongen, maar nu ze met vader en moeder naar huis ging was het binnen in haar net zo koud als buiten. Of eigenlijk nog kouder. Want ze had een heerlijk warme mantel aan en dat koude, verdrietige gevoel van binnen, dat ging maar niet weg. En als ze aan het laatste versje dacht, dat gezongen werd, dan werd het nog erger.

Zo arm was de Heer,
Der Engelen Heer,
Die zondaren mint
Zo nameloos teer.

Die ons wil vergeven,
Hoeveel het ook zij.
Zo arm werd de Heiland
Voor u en voor mij.

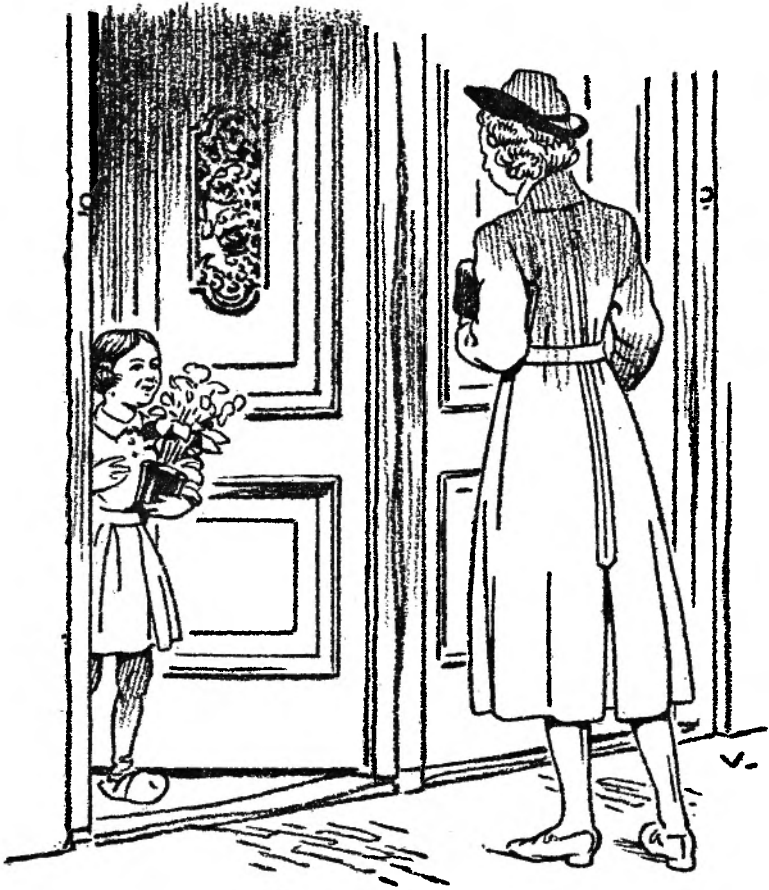
De Heiland minde ons zó, dat hij alle armoede, alle pijnen verdroeg. Zouden wij dan voor den Heiland niet alles overhebben? Alles voor Hem, alles voor de armen, die Hij in Zijn plaats ons heeft nagelaten?

Ja, zó was het verteld en zo was het ook.

En alsof die gedachten van het Kerstfeest nog niet voldoende waren om Greetje iets te leren, dat ze zo heel nodig leren moest, was bovendien tante ook nog gekomen tijdens hun afwezigheid.

Nog onrustiger voelde ze haar hartje kloppen. Aan tafel zei tante: „Nu moet je toch eens luisteren, Greetje. Ik heb jou die geschiedenis van Jansje nog niet helemaal verteld. Die Jansje had een plant, een héél mooie plant. Die had ze gekregen van een mevrouw, waar haar moeder voor wast. Op het enige zonnige plekje in het huis stond die plant.

Nu kwam ik eergisteren even bij Jansje en haar moeder om wat te brengen, toen ik net Jansje de deur uit zag komen met de plant. Ik vroeg natuurlijk: „Wat ga jij doen, Jans?” en ze zei: „Die plant bij het meisje hiernaast geven; ze ligt al een poos ziek. Ik

„Die plant bij het meisje hiernaast geven.....”

kan, als het lente wordt, wel naar het park gaan om naar de bloemen te kijken, maar zij niet."

Opeens barstte Greetje in snikken uit en tante wachtte even met vertellen.

Vader en moeder begrepen hun kleine meisje en tante begreep haar nichtje ook. Nu moest Greetje zelf maar eens nadenken. Moest ze dat alleen? Ze liep naar boven, naar haar kamertje. Even probeerde ze het nog, toen zé wéér voor de speelgoedkast stond. Maar 't ging niet, 't ging weer niet.

Toen dacht ze weer aan de vertelling, aan die woorden: Zo arm werd de Heer. En terwijl vader, moeder en tante haar alleen lieten, snikte ze het uit. Met haar hoofdje in de dekens, bleef ze een hele poos liggen en toen bad Greetje. Haar eerste waarlijke gebedje in deze voor haar zo verdrietige Kerstweek. 't Was geen lang gebedje, maar Greetje geloofde, dat de Heere haar nu zou helpen.

Die hele verdere avond was ze stil, maar ze voelde zich niet ongelukkig en niet eenzaam. Ze sprak helemaal niet over het speelgoed en dat vonden vader en moeder wel even vreemd. Maar in de nachtzoen, die Greetje gaf, voelden moeder en vader toch wel, dat het met hun kleine meid in orde was.

De volgende morgen vroeg Greetje eerst om papier. Toen schreef ze met grote, wel wat slordige letters een briefje aan Jansje, waarin ze vroeg of

Jansje voor haar en de broertjes speelgoed wilde komen uitzoeken.

Zodra dat briefje klaar was vroeg ze, terwijl de tranen in haar ogen stonden: „Moeder mag ik Joep weggeven?”

„Joep weggeven?” vroeg moeder verbaasd.

Greetje kon niet praten, maar knikte hevig van „ja”.

„Als jij gelooft, dat je daar goed aan doet, Greetje, dan mag het”, zei moeder alleen. Maar wat waren toen moeders ogen blij.

„Mag ik dan ook nog een dubbeltje uit mijn spaarpot?” vroeg Greetje en even later liep ze met Joep over straat.

Zodra ze de hoek om waren knuffelde Greetje haar kleinen zwarten Joep. Ze nam hem in haar armen en droeg hem tot vlak bij den slager. Toen stapte ze naar binnen en terwijl ze op haar hondje wees, vroeg ze: „Heeft u worst, die Joep graag lust?” en meteen legde ze het dubbeltje op de toonbank.

De slager lachte en zei: „Ik denk wel, dat Joep alle worst even lekker vinden zal, kleine meid.” Toen kreeg ze een groot stuk worst en met het pakje in haar hand liep ze even later buiten.

Op een stille gracht kreeg Joep het hele stuk. „Dat is het laatste wat je van mij krijgt, Joep”, zei ze, en toen ging ze hard lopen, want bijna hilde ze weer.

Even later stond ze in de straat waar ze wilde zijn.

Maar waar was het nu precies? Eindelijk had ze het, 'n wit naamplaatje: „Verdoorn.”

Op de stoep wachtte ze nog even, streelde Joep nog eens en nog eens en toen belde ze aan.

Wimkes moeder deed open en begreep eerst niets van het verhaal. Maar eindelijk, toen Greetje boven zat met een kopje chocolade, begon Wimkes moeder iets te begrijpen.

Wimke was héél blij, dat kon je goed zien en toch nam ze Joep niet bij zich. Dat vond Greetje wel heel jammer, maar Wimkes moeder zei: „Wat lief, Greetje, om hier te komen met Joep. Maar je ziet, wij wonen boven, hier kan Joep niet blijven. Wimke is blij met jouw bezoek en Joep gaat met jou terug.”

Greetje kon het niet geloven, dat Joep bij haar zou blijven. Haar eerste gedachte was hard met Joep terug te rennen naar huis. Maar toen begon Wimke te vertellen van háár Kerstfeest en van de mooie muziekalbum, die ze van een oom had gekregen.

„Kan jij dan orgelspelen?” vroeg Greetje verwonderd.

„Een beetje”, zei Wimke, „maar moeder kan het goed.”

Was het wonder, dat ze even later alle drie bij het orgel zaten en zongen de Kerstliederen, die Greetje de laatste week zo vaak had gezongen, maar geen

enkele maal zoals nu met Wimke en haar moeder?

Een uur later rende Greetje opnieuw met Joep

.....rende Greetje opnieuw met Joep langs de gracht.

langs de gracht. Ze droeg hem nú niet. Vrolijk blaf-fend sprong Joep tegen haar op. Bij de slag-ers-winkel wilde Joep weer naar binnen, maar Greetje riep: „Nee, Joep, dat is nu niet nodig. Nu niet meer.”

Inhoud

Hfdst.	Pag.
1. Een vacantiemiddag	3
2. Met tante uit	9
3. Na de Kerstdagen	16

